

GABRIELA FUTOVÁ

Čičko Špehůň

Čo nám dedo
nikdy
neprezradil



Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

Justínka a asistenčný jednorožec

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk



Kateřina Maďarková
Justínka a asistenčný jednorožec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Čečko Špehůň



GABRIELA FUTOVÁ

Čečko Špehůň

Čo nám dedo
nikdy
neprezradil



Ilustroval MIROSLAV REGITKO

Albatros

Z verejných zdrojov podporil

u. fond
na podporu
umenia



Text © Gabriela Futová, 2022

Illustrations © Miroslav Regitko, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN e-knihy 978-80-566-314-23 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Všetci, čo ma poznajú, vedia, že som športové drevo. Totálne športové drevo, aby som bol presný. Mama však tvrdí, že príroda každému nadeľuje spravodlivo. Niekomu uberie na kráse, ale pridá na šikovnosti. Inému nenadelí rozum, ale vyváži to niečím iným, čo mu ostatní závidia. Asi má pravdu. Mne sa síce neušla fyzická zdatnosť, zato zvedavosť mám priam nekonečnú. Mama tvrdí, že je to moja výhoda. Že ľudia, ktorí sa veľa pýtajú, sa aj veľa dozvedia.

Aj preto som sa rozhodol, že sa stanem detektívom. Mojm vzorom sú Traja pátrači, aj keď ja to mám omnoho jednoduchšie. Je čas internetu a ja, aj keď je môj prístup do jeho sveta rodičmi prísne strážený, sa v ňom vyžívam. Ale nebaví ma len googlovanie. Veľmi rád pozorujem ľudí a sledujem, čo robia. Zistil som, že ľudia sú vlastne čudné tvory. Keď si myslia, že ich nik nevidí, stvárajú niekedy také hlúposti, až otváram ústa.





„Chalani, kam pôjdeme tento rok na dovolenku?“ prekvapil nás raz pri večeri tatko.

„Ja by som chcela ísť konečne k moru,“ vzdychla mama a naložila Šimonovi vrchovatý tanier halušiek s tvarohom.

„To by šlo. Tak na desať dní...“

„Na desať dní?“ skočil zrazu Šimon ocovi do reči. „Ani náhodou! Ja plánujem byť celé leto u babky a deda.“

„Šimon, ale ja by som chcela zažiť more spolu s vami. Taká rodinná dovolenka,“ mama reagovala na Šimonov výbuch celkom pokojne.

„Ja nechcem ísť k moru,“ zagánil na ňu brat. „Mne stačí dedina. Chodte pokojne sami.“

„Lebo Adelka,“ urobil som na Šimona grimasu. „Láska. Cmuk, cmuk, cmuk,“ vyškieral som sa mu zlomyseľne.

A to som nemal robiť, lebo Šimon bol rozčertený, a kým som sa nazdal, pleskol mi dlaňou po hlave.

„Sklapni, sopliak!“ zahriakol ma.

„Šimon!“ skríkla na brata mama. Oco sa len zamračil.

„Ja s vami pôjdem veľmi rád,“ povedal som dôležito. „Šimona nechajme u babky. Aspoň si ma užijete. A ja vás,“ dodal som potmehúdsky.

„Bud' všetci, alebo nejdeme nikam,“ zaťala sa mama.

„Počkaj, počkaj, zlatko,“ pozrel na ňu oco šibalským pohľadom. „A čo keby sme išli len sami dvaja?“

„Lenže to už nebude rodinná dovolenka,“ povedala mama sklamane.

„Bude to partnerská dovolenka. Len ty a ja. Voda a slnko. Žiadne škriekajúce deti, žiadne otravovanie. Len bohapusté leňošenie a oddych.“

„Na tom niečo je,“ prižmúrila mama oči. Nápad sa jej očividne zapáčil, pretože sa odrazu na tatka oslnivo usmiala, podišla k nemu, objala ho a dala mu pusku.

„Fuj,“ skrivil som tvár.

„Nemôžete si to nechať na tú dovolenku?“ rozhorčil sa Šimon. Aj keď bol vlastne celkom spokojný, lebo dosiahol, čo chcel.

„A čo ja? Aj ja chcem ísť k moru! Chcem byť s vami! Chcem rodinnú dovolenku!“ vykrikol som dramaticky.

„Neboj sa,“ zastavil ma oco. „Pár dní dovolenky sa ujde aj vám. Prídeme za vami k babke a dedovi a niečo spolu podnikneme.“

„To určite,“ odfrkol Šimon nespokojne.

Aj ja som bol nespokojný. Plán, že ma odložia k babke a dedovi a oni dvaja pocestujú bezo mňa k moru, sa mi vôbec nepáčil.

„Ale dedo nemá internet!“ zakvílil som.

„Sopliaci ako ty ešte nemajú čo chodiť na internet,“ povedal Šimon posmešne.

„Ale veď len na hodinu denne ako vždy. Čo tam budem robiť?“

„Neboj sa,“ pohladkala ma mama po vlasoch. „Babka s dedkom ti určite vymyslia nejaký program. A Šimon tiež,“ pozrela na brata výstražným pohľadom, ale on sa len zaškeril.

„To nie je fér,“ odul som sa.

Naozaj to nebolo fér. Keby ma naši vzali k moru, mohol som objavovať nové veci. Lebo pri mori som ešte nikdy v živote nebol. Zato u babky a deda som takmer každý víkend a všetky prázdniny.

Poznám každý kúsok záhrady, tajné dedinské chodníčky, poznám aj kopec nad dedinou. Viem, koľko krokov je to do obchodu, koľko na autobusovú zastávku. Pamätám si dokonca už aj mená niektorých ľudí v dedine a viem, kde bývajú. Čo mám ešte objaviť?

Namosúrene som sa zašil do izby a jedoval sa tam. Brat ma šialene rozčuľoval, lebo si nadšene písal cez čet s Adelou. Mamu som počul až do izby. Od radosti si pospevovala a tancovala po byte. Dupotala pri tom ako kôň.

Život vôbec nie je spravodlivý.



K starým rodičom nás naši odviezli ešte v deň odovzdávania vysvedčení. Vyzeralo to, akoby sa nemohli dočkať, kedy sa nás zbavia. Šimon bol nadšený, zato ja... Ja som sa asi po prvý raz v živote k dedovi netešil.

„Mám pre vás prekvapenie!“ zahučal dedo vo dverách a v očiach mu hrali nadšené iskričky.

„To som fakt zvedavý,“ odvetil som namrzene.

„Pochopil som, že ak tu nebudem mať internet, budete tu nervózni. A tak som ho sem dal zaviesť. Kúpil som aj počítač, ale mám podmienku. Jeden z vás ma na ňom naučí robiť. Už aj v krčme sa cítim ako hlupák, keď tam tí starci mudrujú a rozprávajú čosi o gúglboku, či o čom.“

„Gúgl a fejsbuk, dedo,“ opravil ho Šimon. „Očko ťa všetko naučí, ja nemám čas!“ Brat sa obrátil vo dverách a už ho nebolo.

„Ja ťa to naučím, dedo,“ usmial som sa nadšene. Informácia o počítači s internetom okamžite odvíala moju zlú náladu. A učiť deda znamenalo byť na internete viac ako hodinu denne.

„Vaši prízvukovali, že nemáš byť pri počítači denne viac ako hodinu,“ ozvala sa babka, akoby mi čítala myšlienky.

„Ale učenie deda do toho nemôžeme rátať. Ja... potrebujem mať čas aj sám pre seba,“ bleskovo som sa začal brániť. Lebo babka by bola schopná obmedziť prístup na internet aj dedovi.

„Neboj sa. Učenie nie je zahrnuté do tvojho času,“ žmurkol na mňa dedo.

Spokojne som si vydýchol. Zdalo sa, že tie prázdniny nakoniec nebudú až také hrozné.

Hneď pri prvej lekcii s dedom nastal problém. Internet nie a nie nabehnúť.

„Dedo, čo za pripojenie si dal namontovať? Veď nič nefunguje!“ zúrili som pri počítači.

„Technik vravel, že všetko ide,“ čudoval sa dedo. „Ja tomu veľmi nerozumiem, na mňa sa nemôžeš hnevať. Snažil som sa urobiť všetko pre to, aby ste sa tu cítili fajn.“

„Veď ja sa nezlostím na teba,“ zahundral som. Trochu som sa zahanbil, že som zúrili na deda, lebo on za to naozaj nemohol. „Zavolám Šimonovi, on sa v tom vyzná lepšie ako ja,“ navrhol som. Našťastie, už som nemusel utekať na kopec. Dedo mi nadšene oznámil, že už nemusia mať pevnú linku, lebo vraj mobilný signál konečne chytá aj on v dome.

Zavolať som teda bratovi.

„Šimon, potrebujem pomoc!“ vyhrkol som do telefónu s predstavou, že brat okamžite príde a chybu nájde.

„A čo som ja nejaký technik?“ odvrkol mi.

„Dedo sa chce učiť robiť s internetom a nemôže. Príď sa na to pozrieť. S Adelou môžeš byť potom.“

„Ty mi nerozkazuj, kedy mám byť s Adélkou, škrčok, dobre?“ nadurdil sa hneď Šimon.

Jasné, jeho frajerku sme nesmeli spomínať. Nechápem prečo, veď už k nám niekedy aj zašla.

„Šimóóón,“ zaprosíkal som. „Veď nebuď ten... osol.“

V slúchadle som začul ťažký vzdych. A v pozadí zas Adelu, ako brata nabáda, aby mi pomohol.

„Skús reštartovať rúter. Dúfam, že vieš, čo to je.“



„Hej, jasné,“ prikývol som.

„Keď to nepomôže, skontroluj, či je do rútra dobre pripojený kábel z antény. A skontroluj, či je ten kábel aj v anténe. Či náhodou nevypadol. Ak toto nepomôže, tak bude musieť dedo volať technika.“

„Dikičko,“ pípol som bratovi do telefónu.

„Prestaň rozprávať ako dement,“ odvetil mi brat namiesto pozdravu a zložil.

„Dedo, viem, ako to skontrolovať,“ oznámil som dedovi dôležito a pustil som sa do práce.

Vypol som rúter a potom ho znovu zapol. Internet nenaskočil.

Skontroloval som kábel. Vyzeral, že je zacvaknutý poriadne.

A tak som pohľadom skontroloval, kam vedie.

„Dedo, kde ti namontovali anténu?“

„Hore pod strechu.“

„Ako sa tam dostali?“ zamračil som sa.

„Cez povalu,“ odvetil dedo, akoby sa nechumelilo.

V hlave mi zablikalo.

„Dedo. Ako je možné, že som na tej povale doteraz nebol?“ pozrel som na neho s výčitkou.

„Malé deti nemajú na povale čo robiť. Okrem toho nechcem, aby ste tam chodili, lebo tento dom je dosť starý a bojím sa, že pri behaní po povale by ste sa preborili cez strop a ublížili si. Ja viem, kde môžem stúpiť, ale vy nie.“

„A ako sa tam pohybovali tí technici? Aj oni sa mohli preboriť, nie?“

Dedo otrávene vyvrátil oči.

„Bol som tam s nimi. A navigoval som ich.“

„Tak môžeš navigovať aj mňa!“ navrhol som nadšene.

Dedovi sa môj nápad ani trochu nepáčil.

„Dedo, vieš to opraviť sám?“ opýtal som sa ho zákerne. Veľmi dobre som vedel, že nemá ani potuchy o tom, ako internet funguje a čo všetko musí byť pozapájané.

„Neviem,“ začal dedo zuby. „Ale môžem zavolať technika.“

„Hej, lenže kým technik príde, bude už zajtra. A ja musím niečo urobiť už dnes. Vieš, ty tomu nerozumieš, ale ak vynechám v rozohranej hre čo len jeden deň, prídem o vzácne bonusy. Pozri, len skontrolujem jednu vec, a ak to nepôjde, voláš technikovi. Dedo, prosím!“

Dedo fakt nebol nadšený. Ale nakoniec ustúpil. Na moje veľké prekvapenie ma vzal k sebe do izby. Hej, mal svoju izbu ako malé decko. Babka sa na neho totiž sťažovala, že v noci strašne chrápe a že sa ona potom poriadne nevyspí. Babka tak spávala sama v spálni, ale keď som bol u nej, spával som pri nej. Pravda je, že v noci chrápala ona. Strašne. Ale mne to nevadilo, lebo ja spím tak tuho, že by ma neprebudila ani rana z dela pod oknom. Pri babke som spal rád, lebo babka po zásuvkách skrývala kadejaké maškrtky a okrem nej v izbe spávala aj Cica, ktorú si babka nedobrovoľne adoptovala. A zaľúbila sa do nej. Vďaka mne, samozrejme.

Dedo si svoju izbu dosť strážil. Nemal rád, keď sme sa mu so Šimonom kutrali vo veciach. Sem-tam, keď sedel vonku a niečo potreboval, tak mňa alebo Šimona poslal, aby sme mu to niečo priniesli. Náboje do vzduchovky, vreckový nožik a tak. To boli jediné chvíle, keď sme mohli vidieť, čo tam skrýva. Lenže dedo prísne sledoval, ako dlho nám prinesenie vecí trvá, a keď sa mu zdalo, že